

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobců : a) **J. V. V.**, b) **M. E. T.**, oba zas. JUDr. Klárou Doležalovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Sokolovská 32/22, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj** se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2010, č.j. 20227/2009-83/1555,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání JUDr. V. V. a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního č.j. MHMP 424175/2009/OST ze dne 19.5.2009 a zamítnuto odvolání Mgr. E. T. a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP 424169/2009/OST ze dne 18.5.2009.

Žalobci v podané žalobě namítli, že Magistrát hlavního města Prahy (dále též prvostupňový správní orgán či magistrát) nesprávně posoudil jejich společné podání ze dne 10.3.2010 jako odvolání dle ust. § 81 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) a dovodil, že takové podání mělo být žalobci podáno s potřebným množstvím stejnopisů dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Přitom nejen označení tohoto podání (tučně bylo označeno jako podnět ke zrušení rozhodnutí), ale ani jeho obsah nemůže vést k závěru, že by se jednalo o odvolání, což žalobci potvrdili Magistrátu podáním ze dne 24.3.2009, ve kterém opět výslovně uvedli, že podaný podnět není odvoláním. Žalobci tak byli zkráceni na svých procesních právech zaručených jim správním řádem, protože jim bylo fakticky znemožněno podat ještě vedle uvedeného podnětu řádné odvolání dle ust. § 81 správního řádu. K tomu

žalobci dále tvrdili, že nejsou účastníky řízení, proti jehož přerušení podali výše zmíněný podnět. Protože v přerušeném řízení nemají žalobci pozici účastníků, lze po nich jen těžko požadovat, aby plnili povinnosti stanovené správním řádem pouze účastníkům řízení (tedy aby podali odvolání s potřebným počtem stejnopisů), neboť dle ust. § 81 odst. 1 správního řádu může odvolání podat pouze účastník řízení. Správní orgány také dle žalobců porušili zásadu uvedenou v ust. § 6 odst. 2 správního řádu, dle které správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podle žalobců nevyhotovení potřebného počtu stejnopisů nelze považovat za výdaj, který by na nich mohl být dle ust. § 79 odst. 6 správního řádu požadován, neboť nepodléhá podřazení pod „náklady řízení“, které má toto ustanovení na mysli. Žalobci mohou učinit podání např. elektronickou formou, přičemž správní orgán zajistí vyhotovení písemných stejnopisů podání, aniž by byl oprávněn požadovat po podateli jejich náhradu.

Žalobci dále nesouhlasili s výpočtem uvedené částky s tím, že nemá oporu v platných právních předpisech, když částka 329,-Kč neodráží náklady řízení, které správnímu orgánu vznikly, nýbrž odpovídá správnímu poplatku dle položky 3 písm. a) přílohy zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích (dále též sazebník). Cena nákladů na vyhotovení jedné stránky tedy nemohla být uváděných 50,-Kč, nýbrž tato cena byla zjevně nižší a je povinností správního orgánu její výši prokázat. Současně náklady ve výši 29,-Kč za poštovní služby nelze přenášet na žalobce, v daném případě mají spíše povahu sankce žalobců. Žalobci jsou v předmětném správním řízení zastoupeni JUDr. Klárou Doležalovou, advokátkou, a to na základě plné moci k doručování všech písemností určených jinak do vlastních rukou. Správní orgán tedy pochybil, pokud ignoroval uvedené zmocnění a zaslal rozhodnutí přímo účastníkům na místo jejich právnímu zástupci, za což zcela neopodstatněně požaduje náhradu poštovního ve výši 29,-Kč.

Žalobci také upozornili na rozpor v obsahu výroku napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění, neboť v odůvodnění je uvedeno, že náklady za poštovní za výpravu obou rozhodnutí ze dne 18.5.2009 a 19.5.2009 byly celkem 29,-Kč. Výrokem napadeného rozhodnutí byla současně potvrzena povinnost každého ze žalobců uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 329,-Kč (300,-Kč za vyhotovení stejnopisů a 29,-Kč náklady za poštovní služby). Po obou žalobcích je tedy v rozporu s odůvodněním celkem požadováno za poštovní služby 58,-Kč.

Žalobci žádali, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K tomu uvedl, že správní orgán prvního stupně posoudil podání žalobců označené jako „Podnět“, směřující proti usnesení téhož správního orgánu ze dne 24.2.2009 (nesprávně se používáno datum 24.2.2008) o přerušení řízení o odvolání, mimo jiné i žalobců, proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby (dále též stavební úřad), jímž byla povolena stavba „ Bytový dům „A“ Mazanka, horkovodní přípojky, opěrné zdi a zařízení staveniště na pozemcích parc. č. 1874/2, 1874/10, 1874/11, 1874/13, 1874/18, 1874/97, 1874/180 a 3982/1 v k.ú. Libeň (dále též stavba), v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu jako odvolání proti výše uvedenému usnesení o přerušení řízení. Po jeho předání ministerstvo, jako příslušný odvolací orgán, taktéž posoudilo společné podání žalobců podle jeho obsahu jako odvolání a na jeho základě rozhodnutím č.j. 16522/2009-83/1257 ze dne 5.8.2009 zrušilo usnesení magistrátu ze dne 24.2.2008, přičemž ministerstvu není známo, že by žalobci proti tomuto rozhodnutí vznesli námitku. Přes označení podání žalobců jako podnětu jej magistrát

správně posoudil podle obsahu jako odvolání též s odkazem na § 94 odst. 3 správního řádu. Z tohoto ustanovení správního řádu vyplývá, že usnesení o přerušení řízení nelze samostatně přezkoumat v rámci přezkumného řízení, k jehož zahájení lze jinak uplatnit podnět ve smyslu § 42 správního řádu. Proto dle názoru ministerstva neobstojí námitka žalobců, že byli zkráceni na svých právech tím, že jejich podání bylo posouzeno jako odvolání, neboť právě v důsledku uvedeného postupu došlo k věcnému vypořádání námitek uvedených v jejich podání, resp. odvolání ze dne 10.3.2009 (dále též předmětné podání), na jehož základě bylo vydáno zrušující rozhodnutí žalovaného. Ke zkrácení práv žalobců by naopak došlo tehdy, pokud by bylo předmětné podání posouzeno jako podnět v přezkumném řízení, a tedy by na něj mohlo být reagováno pouhým odkazem na úpravu § 94 odst. 3 správního řádu bez věcného vypořádání v něm uvedených námitek.

K námitce žalobců, že nejsou účastníky řízení, žalovaný uvedl, že ust. § 82 odst. 2 správního řádu ukládá povinnost každému, kdo uplatní odvolání. Na tom nic nemění ani skutečnost, že bude případně příslušným odvolacím orgánem odvolání následně posouzeno jako nepřipustné, a jako takové bude dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto. V daném případě vedl magistrát řízení o odvolání P. B., L. B., Mgr. E.T. a JUDr. V. V., oba zastoupeni Mgr. Klárou Doležalovou, JUDr. V.H. a M.P. proti rozhodnutí stavebního úřadu č.j. MCP8 099703/2008 ze dne 8.9.2008, tedy vedl řízení též o odvolání žalobců proti předmětnému rozhodnutí stavebního úřadu, a žalobci tak jsou bez pochyby účastníky tohoto řízení o odvolání. Vydal-li magistrát usnesení o přerušení daného řízení o odvolání, správně a v souladu s právními předpisy oznamoval toto usnesení též žalobcům, kteří měli podle správního řádu jedinou možnost, jak proti němu brojit, a to odvoláním. Pokud žalobci tvrdí, že nejsou účastníky daného řízení, pak není zřejmé, proč bylo z jejich strany odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uplatněno.

K tvrzení žalobců, že „Nevyhotovení potřebného počtu stejnopisů nelze dále považovat za výdaj, který by mohl být po žalobcích dle ust. § 79 odst. 6 správního řádu požadován, neboť nepodléhá podřazení pod „náklady řízení“, které má na mysli právě toto ustanovení“, žalovaný poukázal na ust. § 82 správního řádu odst. 2 správního řádu, ust. § 79 odst. 6 téhož zákona a položku 3 písm. a) sazebníku, podle které se za vydání stejnopisu, opisu, kopie, fotokopie nebo výpisu z úředních spisů, ze soukromých spisů v úřední úschově, z rejstříků, z registrů, z knih, ze záznamů, z evidencí, z listin nebo z dalšího písemného a obrazového materiálu, popřípadě sdělení o negativním nálezu, stanoví poplatek 50,-Kč za každou i započatou stránku. Žalobci tím, že nepodali své odvolání v dostatečném počtu stejnopisů, porušili svou povinnost, na kterou byli upozorněni již v usnesení o přerušení řízení, proti kterému odvolání směřovalo, jakož i ve výzvě magistrátu ze dne 16.3.2009. Jelikož žalobci podali odvolání písemně, považoval žalovaný jejich odkaz na možnost učinit podání elektronickou formou za irelevantní. K námitce porušení § 6 odst. 2 citovaného zákona uvedl, že za zbytečné náklady nelze pokládat takové náklady, s jejichž vznikem zákon výslovně počítá a u kterých stanoví, který subjekt je nese. Ve smyslu ust. § 79 odst. 1 správního řádu jsou náklady řízení mj. hotové výdaje, včetně správního poplatku. Je-li právním předpisem za určitý úkon stanoven správní poplatek v pevné výši, je správní orgán, který provedl takový úkon, za situace, že ukládá náhradu nákladů řízení vzniklých za provedení tohoto úkonu, povinen řídit se kogentní právní úpravou.

K nesouhlasu žalobců s výpočtem částky žalovaný poukázal na ust. § 79 odst. 1 správního řádu, ust. § 2 téhož zákona a pol. 3 písm. a) sazebníku s tím, že správní orgán je kogentní právní úpravou vázán a nemá možnost moderace, přičemž nebylo možné aplikovat osvobození od poplatků, resp. nebylo zjištěno, že by daný úkon nebyl předmětem poplatku.

K námitce žalobců, že magistrát pochybil, když jim bylo rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení doručováno do vlastních rukou a nikoliv jejich právní zástupkyni žalovaný argumentoval stejně jako v napadeném rozhodnutí. Protože měli žalobci povinnost

něco osobně vykonat, doručovala se písemnost i jim, nejen zástupci. Z tohoto důvodu vznikly též náklady na odeslání předmětných rozhodnutí ve výši 29,-Kč, které byly uloženy každému z žalobců ve výši 29,- Kč, což je částka standardně stanovená provozovatelem poštovních služeb za doručování zásilky do vlastních rukou. Žalovaný odmítl zavádějící, resp. nepravdivé, tvrzení žalobců o rozporu výroku s odůvodněním jeho rozhodnutí, neboť nikde v odůvodnění nebylo užito slovo „ celkem“, přičemž, jak z rozhodnutí magistrátu ze dne 18.5.2009 a 19.5.2009, tak z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že náklad ve výši 29,- Kč byl uložen uhradit zvlášť každému ze žalobců.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci jednal podle ust. § 51 odst. 1 s.r.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 6 odst. 2 správního řádu v rozhodném znění správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Podle ust. § 34 odst. 2 téhož zákona s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Podle ust. § 79 odst. 1, 2, 6 téhož zákona náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování. (2) Rozhodnutí ve věci nákladů řízení může být ve výrokové části jiného rozhodnutí nebo může být vydáno samostatně; lze je vydat i v průběhu řízení. Rozhodnutí se oznamuje pouze osobám, jichž se týká. (6) Povinnost nahradit náklady řízení, které by jinak správnímu orgánu nebyly vznikly, může správní orgán uložit tomu, kdo jejich vznik způsobil porušením své povinnosti.

Podle ust. § 82 odst. 2 téhož zákona odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Podle ust. § 81 odst. 1 téhož zákona účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 94 odst. 3 téhož zákona samostatně lze v přezkumném řízení přezkoumávat pouze usnesení o odložení věci (§ 43) a usnesení o zastavení řízení (§ 66). Ostatní usnesení lze přezkoumávat až spolu s rozhodnutím ve věci, popřípadě s jiným rozhodnutím, jehož vydání předcházela, a jediné tehdy, může-li to mít význam pro soulad rozhodnutí ve věci nebo jiného rozhodnutí s právními předpisy anebo pro náhradu škody.

Podle ust. § 1 zákona o správních poplatcích v rozhodném znění tento zákon upravuje správní poplatky (dále jen "poplatky") a výkon jejich správy, zejména jejich vyměrování a vybírání, prováděné orgány moci výkonné a dále orgány územních samosprávních celků a orgány právnických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti státní správy (dále jen "správní úřad").

Podle ust. § 2 téhož zákona předmětem poplatků je správní řízení upravené zvláštním právním předpisem a další činnost správního úřadu související s výkonem státní správy (dále jen "úkon"). Úkony, které podléhají zpoplatnění, jsou vymezeny v jednotlivých položkách sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu (dále jen "sazebník"). Sazebník v jednotlivých položkách dále obsahuje případné osvobození od poplatku, úkony, které nejsou předmětem poplatku, zmocnění správního úřadu při stanovení výše poplatku, popřípadě poznámky, které upravují podrobnosti k jednotlivým úkonům. (2) Úkony zahájené správním úřadem z moci úřední, s výjimkou místního šetření, a úkony související s přestupkovým a s trestním řízením nejsou předmětem poplatku, nestanoví-li sazebník jinak.

Podle položky 3 písm. a) Sazebníku téhož zákona v rozhodném znění vydání stejnopisu, opisu, kopie,

fotokopie nebo výpisu z úředních
spisů, ze soukromých spisů v úřední
úschově, z rejstříků, z registrů,
z knih, ze záznamů, z evidencí,
z listin nebo z dalšího písemného
a obrazového materiálu, popřípadě
sdělení o negativním nálezu

Kč 50

za každou i započatou stránku.

Žalobci v podané žalobě namítali, že správní orgán I. stupně posoudil jejich společné podání ze dne 10.3.2010 neopodstatněně jako odvolání podle § 81 správního řádu, kdy následně dovodil, že takové podání mělo být uplatněno spotřebním množstvím stejnopisu ve smyslu § 82 odst. 2 téhož zákona. K tomu poukazovali nato, že nejen z označení tohoto podání, kdy tučně uvedli, že se jedná o podnět ke zrušení rozhodnutí, ale i z jeho obsahu nemohl dojít správní orgán I. stupně k závěru, že by se jednalo o odvolání. Že se jedná o podnět navíc potvrdili i svým podáním ze dne 24.3.2009, ve kterém opět výslovně uvedli, že podaný podnět není odvolání. Tím, že prvoinstanční správní orgán posoudil podnět jak odvolání, zkrátil je na procesních právech, neboť jim fakticky znemožnil podat vedle uvedeného podnětu řádné odvolání ve smyslu § 81 správního řádu. K tomu poukazali nato, že nejsou účastníky řízení, proti jehož přerušení podali podnět, a protože neměli pozici účastníků řízení o přerušení řízení, lze po nich jen těžko požadovat, aby plnili povinnost stanovené správním řádem pouze účastníkům řízení ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobci

tvrdili, že žádnou svou právní povinnost neporušili a nebylo jim možné uložit povinnost nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 6 citovaného zákona. Obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána v rozporu s právními předpisy. Svým postupem správní orgán I. stupně porušil zásadu vymezenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Podle žalobců dále nevyhotovení potřebného počtu stejnopisu nelze považovat za výdaj, který by mohl být ve smyslu § 79 odst. 6 po nich požadován, neboť nepodléhá podřazení pod „náklady řízení“ ve smyslu tohoto ustanovení. Pokud by např. učinili podání elektronickou formou, zajistil by správní orgán vyhotovení písemných stejnopisů podání, aniž by byl oprávněn na podateli požadovat jejich náhradu. Tento názor byl potvrzen judikaturou Ústavního soudu.

Žalobci rovněž nesouhlasili s výpočtem uvedené částky s tím, že částka 326 Kč neodráží náklady řízení, které správnímu orgánu vznikly v souvislosti s vyhotovením stejnopisů podání, nýbrž odpovídá správnímu poplatku dle položky 3 písm. a) přílohy zákona o správních poplatcích. Namítali, že je nemyslitelné, aby správní orgán účtoval nejprve sám sobě správní poplatek za vyhotovení uvedených stejnopisů, a poté požadoval jeho náhradu po žalobcích. Odpovídající cena nákladu na vyhotovení jedné stránky tedy nemohla být uváděných 50 Kč, nýbrž měla být zjevně nižší, a je povinností správního orgánu její výši prokázat. Současně náklady ve výši 29 Kč za poštovní služby nelze přenášet na žalobce. V daném případě mají spíš povahu sankce, protože takový postup je dle správního řádu nepřipustný. K tomu žalobci poukázali na své právní zastoupení JUDr. Klárou Doležalovou, advokátkou, na základě plné moci k doručování všech písemností určených do vlastních rukou žalobců. Správní orgán tedy pochybil, pokud ignoroval uvedené zmocnění a zaslal rozhodnutí přímo účastníkům, namísto jejich právnímu zástupci, za což neopodstatněně požadoval náhradu poštovního ve výši 29 Kč.

Konečně žalobci namítali rozpor obsahu výroku napadeného rozhodnutí s jeho odůvodněním a tvrdili, že je zde uvedeno, že náklady za poštovné za výpravu obou rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly celkem 29 Kč, přitom ve výroku žalovaného rozhodnutí je potvrzena povinnost každého ze žalobců uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 329 Kč, kde částku 300 Kč tvoří náklady za vyhotovení stejnopisů a částku 29 Kč náklady za poštovní služby. Po obou žalobcích je tedy v rozporu s odůvodněním celkem požadováno za poštovní služby 58 Kč.

Žalobní námitky nejsou důvodné. K tomu soud předně uvádí, že žalobci se podle obsahu spisového materiálu domáhali účastenství v řízení týkající se stavby a to, jak v územním řízení, v němž brojili proti rozhodnutí stavebního úřadu a magistrátu žalobou podanou u zdejšího soudu ve věci sp.zn. 9Ca 195/2008, tak v řízení o povolení této stavby (prvostupňové rozhodnutí ze dne 8.9.2008, č.j. MCP8099703/2008, sp.zn. MCP8060335/2008/OV.Kš), proti němuž se odvolali podáním ze dne 24.9.2008, ve znění doplnění ze dne 13.10.2008. Z obsahu tohoto doplnění odvolání vyplývá, že se považují za účastníky řízení o vydání stavebního povolení na stavbu s nimiž je nutno v řízení jednat. Tvrdili, že jejich zájmy mohou být prováděním stavby a jejím provozem bezprostředně dotčeny z důvodů v doplněném odvolání blíže uvedených a žádali, aby magistrát jako odvolací orgán stavební povolení zrušil mimo jiné i z důvodu procesně vadného postupu stavebního úřadu při stanovení okruhu účastníků, neboť se žalobci nebylo jako s účastníky řízení jednáno.

Usnesením ze dne 24.2.2008, sp.zn. S-MHMP 623775/2008/OST/Jn magistrát odvolací řízení přerušil podle ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o právním postavení odvolatelů (i žalobců) v tomto řízení. V odůvodnění usnesení o přerušení řízení magistrát citoval jednotlivá rozhodnutí, jimiž zrušil usnesení správního orgánu I. stupně, kterými stavební úřad rozhodl mimo jiné i o žalobcích, že nejsou účastníky řízení o povolení stavby a věc vrátil stavebnímu úřadu k projednání.

Podle magistrátu zrušením rozhodnutí stavebního úřadu, kterými nebylo přiznáno, mimo jiné i žalobcům, postavení účastníka řízení v řízení o stavebním povolení stavby, nastal právní stav, kdy není pravomocně rozhodnuto o otázce, zda jsou odvolatelé účastníky stavebního řízení a do doby, než bude tato otázka stavebním úřadem pravomocně rozhodnuta, nelze vydat rozhodnutí ve věci, neboť nelze řádně přezkoumat otázku přípustnosti předmětného odvolání.

Podáním ze dne 10.3.2009 (došlým 11.3.2009) označeném jako „podnět“ se žalobci domáhali v zastoupení advokátky JUDr. Kláry Doležalové (dále též advokátka) zrušení tohoto usnesení o přerušení řízení a zdůraznili, že stavební úřad nesprávně pominul žalobce a další osoby jako účastníky řízení, nejednal s nimi a vyznačil na stavebním povolení doložku právní moci. Separátně pak rozhodoval o účastenství a navodil tak nepřipustný právní stav, kdy klíčová otázka účastenství byla řešena samostatně. Tím byla znemožněna celková účast ve stavebním řízení a stavebníkovi byla dána možnost provádět stavbu, když oprávnění účastníci byli procesním postupem z řízení vyloučeni. Takový postup má zřejmý dopad na účastníky, kteří bojí proti stavbě, jednají v souladu se zákonem a musí každý den sledovat probíhající stavbu bez řádného stavebního povolení bez ochrany příslušných orgánů státní správy. Tvrdili, že prostřednictvím uměle navozené otázky účastenství jsou vyloučeny z faktické možnosti přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Navíc v situaci, kdy neběží lhůty o vyřízení odvolání, orgán I. stupně ignoruje návrhy na předmětná opatření. Všechny tyto okolnosti umožní stavebníkovi hladce dokončit stavbu bez ohledu na řádné uplatňování práv osob v tomto podání uvedených. Usnesení o přerušení řízení navozuje absurdní situaci, kdy dalším odvoláním, které účastníci podávají, čekáním na nabytí právní moci, atd., se prodlužuje rozhodování ve věci samé a je tak získáván čas ve prospěch stavebníka k poklidné realizaci stavby na úkor ostatních účastníků řízení. V závěru žalobci žádali, aby magistrát věnoval jejich podnětu pozornost a v naznačeném směru jim i vyhověl. Upozornili, že se nejedná o odvolání, neboť toto podají samostatně nebo nikoliv.

Magistrát na toto podání žalobců reagoval výzvou (ze dne 16.3.2009, sp.zn. S-MHMP 240291/2009/OST/Jn), v níž, s ohledem na obsah podání žalobců ze dne 10.3.2009 a jejich tvrzení, že toto podání není odvoláním, ale podnět, ze kterého v rozporu s § 37 odst. 2 správního řádu nevyplývá, které věci se týká a co se navrhuje, a lze z něj také usuzovat, že podatelé ve smyslu § 94 a násl. resp. 100 a násl. správního řádu napadají nějaké blíže nespecifikované pravomocné rozhodnutí, a tedy podání obsahu řádu závažných formálních i věcných nedostatků a neposkytuje dostatečný podklad pro další řízení, vyzval žalobce k doplnění podání o upřesnění, resp. uvedení, jaké konkrétní věci se týká a čeho se konkrétně domáhají ve smyslu § 37 odst. 2. Zároveň je magistrát upozornil na ust. § 82 odst. 2 správního řádu.

K této výzvě žalobci podáním ze dne 24.3.2009, došlým 27.3.2009, sdělili, že se věc týká podnětu ke zrušení napadeného rozhodnutí o přerušení řízení v podání označeném, přičemž takto postupují přiměřeně podle § 42 správního řádu. Konstatovali, že jejich podání není odvoláním, nechť jí věc zdržovat tím, že bude postupováno odvolacím orgánem.

O podání žalobců ze dne 10.3.2009 rozhodl žalovaný dne 5.8.2009 pod č.j. 16522/2009-83/1257 tak, že usnesení magistrátu o přerušení řízení podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil z důvodu zde uvedených. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný jednal se žalobci jako s účastníky řízení - odvolateli, neboť posoudil jejich podání jako odvolání přípustné, podané osobami, jimž bylo napadené usnesení oznámeno, o jejichž odvolání je magistrátem vedeno řízení, které bylo napadeným usnesením přerušeno, a jedná se o odvolání včasné.

V nyní projednávané věci magistrát uložil prvostupňovým rozhodnutím žalobcům povinnost uhradit náklady řízení ve výši 329 Kč z důvodu porušení povinnosti stanovené v § 82 odst. 2 správního řádu podat odvolání s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis, ve stanovené

lhůtě a s uvedením místa plnění. V odůvodnění poukázal nato, že se žalobci domáhali odvoláním přezkumu usnesení o přerušení odvolacího řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu ve věci stavebního povolení pro stavbu, přičemž v daném řízení bylo v době vydání rozhodnutí celkem šest účastníků řízení. Odvolatelé, zastoupeni advokátkou, měli proto předložit celkem 7 stejnopisů odvolání, předložili však pouze jeden stejnopis. Přes výzvu magistrátu ze dne 16.3.2009 žalobci ve stanovené lhůtě odvolávání nedoplňli. O podaném odvolání vyrozuměl magistrát účastníky řízení přípisem ze dne 31.3.2009, sp.zn. S-MHMP 240291/2009/OST/Jn, jehož přílohu tvořil pro každého z účastníků vždy jeden stejnopis odvolání, vytvořený magistrátem. Magistrát proto v souladu s § 79 odst. 2 správního řádu žalobcům uložil povinnost zaplatit za šest stejnopisů o dvou stranách částku 50 Kč za každou započatou stránku dle položky 3 písm. a) první řádek sazebníku, nikoliv sazbu podle řádku třetího, vztahujícího se výlučně k pořizování kopií, neboť se nejednalo o kopie a nemohl použít kopírovací zařízení v celém rozsahu. Při počtu 6 stejnopisů o dvou stranách magistrát dospěl k částce 600 Kč, přičemž vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o společné odvolání žalobců zastoupených advokátkou, rozdělil uvedené náklady mezi obě osoby, neboť svým společným postupem porušili správní řád, a to každému jednou polovinou. Za další náklad řízení magistrát považoval poštovné za výpravu tohoto rozhodnutí (míněna prvostupňová rozhodnutí v projednávané věci) ve výši 29 Kč ve smyslu § 79 odst. 6 správního řádu, neboť se jedná o náklad, který magistrátu vznikl na základě porušení právní povinnosti uvedené v § 82 odst. 2 téhož zákona, kterého se žalobci dopustili tím, že předmětné odvolání podali pouze v jediném vyhotovení. Celková výše nákladů řízení tak činila pro každého z žalobců 329 Kč. O odvolání proti prvoinstančním rozhodnutím rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž právním závěrům správního orgánu I. stupně, tj. magistrátu, plně přisvědčil.

Také podle stanoviska soudu byl postup správního orgánu I. stupně, jakož i žalovaného, v souladu se zákonem. Je tomu tak proto, že z obsahu spisového materiálu nadevší pochybnost vyplývá, že se žalobci domáhali postavení účastníků řízení již v řízení o umístění stavby a posléze i v řízení o vydání stavebního povolení ke stavbě. Pokud tedy v průběhu odvolacího řízení, které spolu s dalšími osobami jako odvolatelé sami iniciovali, došlo k přerušení odvolacího řízení pro vyřešení procesní otázky postavení žalobců a dalších osob jako účastníků řízení o povolení stavby, uplatnili u magistrátu, jakož to odvolacího orgánu, podání ze dne 10.3.2009, bylo na magistrátu, aby toto podání posoudil a zvážil, zda s ním má nakládat jako s odvoláním proti usnesení o přerušení řízení či jako s podnětem, jak odvolatelé své podání formálně označili, a též s ohledem na jejich tvrzení, že toto podání odvoláním není, přičemž na tomto svém stanovisku setrvali i po výzvě magistrátu k odstranění vad podání. Za tohoto stavu magistrát a posléze žalovaný právem posoudili podání žalobců ze dne 10.3.2009 podle jeho obsahu jako odvolání proti usnesení o přerušení odvolacího řízení o povolení stavby, neboť toto podání mělo náležitosti odvolání ve smyslu § 82 odst. 2, zejména směřovalo proti usnesení o přerušení řízení ze dne 24.2.2009 z důvodů zde uvedených, a domáhalo se jeho zrušení. Žalobci tak podle stanoviska soudu využili svého práva ve smyslu § 81 odst. 1 téhož zákona, neboť zákon nestanoví jinak, když v ust. § 94 odst. 3 správního řádu, podle kterého lze samostatně v přezkumném řízení přezkoumávat pouze usnesení o odložení věci a usnesení o zastavení řízení, usnesení o přerušení řízení uvedeno není. Správní orgán I. stupně tedy nemohl posoudit podání žalobců ze dne 10.3.2009 jako podnětem ve smyslu § 42 správního řádu, byť jej takto žalobci výslovně označují. Za tohoto stavu, kdy bylo podání žalobců ze dne 10.3.2009 posouzeno jako odvolání, a o němž bylo posléze rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 5.8.2009 tak, že usnesení o přerušení řízení bylo zrušeno, se správní orgány obou stupňů v nyní projednávané věci právem zabývaly nesplněním povinnosti, vyplývající pro žalobce z ust. § 82 odst. 2 správního řádu, tedy povinnosti podat odvolání s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal

správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis s tím, že pokud účastník potřebný počet stejnopisů nepodá, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka. Z obsahu spisového materiálu k tomu vyplynulo, že kromě žalobců, kteří podali v zastoupení advokátky společné odvolání, bylo účastníků řízení dále 6 osob (JUDr. Václav Hájek, Petr Beneš, Lenka Benešová, Ing. Miroslav Pomykáček, Jana Pomykáčková a Michal Pánik), přičemž podle spisového materiálu žalobci předložili odvolání 1x, a to v písemném vyhotovení došlým poštou dne 11.3.2009 o počtu dvou listů pod č. S-MHMP 240291/09. Za tohoto stavu pak správní orgán I. stupně postupoval v souladu se shora citovaným ust. § 82 odst. 2 věta poslední správního řádu ve spojení s ustanovením položky 3 písm. a) sazebníku, kdy stanovil žalobcům náklady řízení za vyhotovení šesti stejnopisů o dvou stranách po 50 Kč za každou započatou stránku, neboť se jednalo o vyhotovení stejnopisu písemného podání, zaslaného magistrátu cestou poštovní přepravy, nikoliv elektronicky. Soud se tak shoduje se stanoviskem žalovaného, že se nejednalo o kopie z elektronického podání, ale o vyhotovení stejnopisu písemného podání zaslaného žalobci správnímu orgánu poštou. Poplatek za vyhotovení stejnopisů je ve shodě s ust. § 2 zákona o správních poplatcích předmětem poplatku ve smyslu „další činnosti správního úřadu související s výkonem státní správy (úkon), podle kterého úkony, které podléhají zpoplatnění jsou vymezeny v jednotlivých položkách sazebníku poplatků. Pokud žalobci namítali, že se nejedná o náklady řízení, pak soud poukazuje na znění ust. § 79 odst. 1, 6 správního řádu, podle něhož je nákladem řízení i správní poplatek, přičemž povinnost nahradit náklady řízení, které byl jinak správnímu orgánu nebyly vznikly, může správní orgán uložit tomu, kdo jejich vznik způsobil porušením své povinnosti. Tak je tomu v nyní projednávané věci, kdy žalobci své odvolání proti usnesení o přerušení řízení uplatnili u magistrátu pouze v jednom písemném vyhotovení o počtu dvou listů, zatímco ust. § 82 odst. 2 jim ukládá, aby své odvolání předložili s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Jedná se tedy o náklady řízení, které by při splnění citované povinnosti žalobci správnímu orgánu nebyly vznikly. Proto je správní orgán žalobcům v souladu s ust. 82 odst. 2 věta poslední správního řádu uložil uhradit.

Ani námitku stran uložení povinnosti zaplatit poštovné ve výši 29 Kč pro každého soud nepovažuje za opodstatněnou. Z ust. § 79 odst. 2 správního řádu vyplývá, že se rozhodnutí ve věci nákladů řízení oznamuje pouze osobám, jichž se týká. V projednávané věci byli žalobci zastoupeni advokátkou. Rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení se však týká žalobců osobně, tj. žalobci mají v řízení něco osobně vykonat. Proto správní orgán v souladu s ust. § 34 odst. 2 citovaného zákona zaslal rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady správního řízení nejen právní zástupkyni žalobců, ale i každému z žalobců osobně, neboť se jedná o výjimku z pravidla, podle kterého se zastoupenému účastníku řízení doručuje pouze prostřednictvím zástupce.

Soud neshledal ani žalobci tvrzený rozpor výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí s jeho odůvodněním, neboť žalovaný na straně 4/5 svého rozhodnutí podrobně vypořádává námitku nesouhlasu odvolatelů s výpočtem náhrady nákladů magistrátem v prvostupňových rozhodnutích, kdy poukazuje na položku 3 písm. a) sazebníku a ust. § 79 odst. 6 správního řádu, pojednává o pravomoci magistrátu uložit odvolatelům povinnost uhradit náklady, které by mu nebyly vznikly a které vynaložil podle § 82 odst. 2 správního řádu pořizováním stejnopisů odvolání, a kde žalovaný pochybení správního orgánu I. stupně neshledal. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se nikde neuvádí, že „náklady za poštovné za výpravu obou rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 18.5.2009 a 19.5.2009 byly celkem 29 Kč „, jak žalobci v žalobě tvrdí.

Lze tak uzavřít, že správní orgán I. stupně a žalovaný v souladu se zákonem posoudili podání žalobců ze dne 10.3.2009, ve spojení s jejich sdělením ze dne 24.3.2009 na výzvu magistrátu ze dne 16.3.2009, podle obsahu jako odvolání ve smyslu § 82 správního řádu,

neboť tímto svým podáním brojili proti usnesení o přerušení odvolacího řízení ve věci povolení stavby z důvodů zde uvedených a domáhali se jeho zrušení za situace, kdy správnímu orgánu byly známy okolnosti průběhu územního řízení a řízení o povolení stavby, tedy skutečnost, že se v obou těchto řízeních žalobci domáhali či domáhají jí postavení účastníků řízení. Správní orgán I. stupně proto nemohl vejít na formální označení podání žalobců ze dne 10.3.2009 jako „podnět“ a jejich tvrzení, že se nejedná o odvolání, tím spíše, že žalobci byli zastoupeni advokátkou, které muselo být známo, že pokud se domáhá v zastoupení svých klientů zrušení usnesení o přerušení řízení, pak jediným oprávněným prostředkem je odvolání, neboť usnesení o přerušení řízení nelze samostatně podle § 94 odst. 3 správního řádu přezkoumat v rámci přezkumného řízení vedeného z moci úřední, k jehož zahájení lze jinak uplatnit podnět ve smyslu § 42 správního řádu.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1. Žalobci neměli ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková